

UKÁZKA Z ROMÁNU

ROHATEJ

B R O M

Abitba

„To je dost blízko,“ řekla Abitha.

Edward si jí nevšímal. Došel k ústí jeskyně, sekeru přehozenou přes rameno.

„Edwarde, spadneš tam.“

„No tak, ženská. Nebuď tak vyděšená. Nikam nespadnu.“

„Stůj!“ Hlas jí najednou ztvrdl. „To... je *tam*, Edwarde.“

Podíval se jí do očí.

„Asi si budeš myslet, že jsem se zbláznila, ale... no, něco tam bylo. Cítila jsem to. Vážně.“

„Co jako?“

„Dábla!“ vyhrkla. „Cítím ho!“

„Dábel?“ ušklíbl se Edward. „Skutečný dábel? Tady v našem lese? Hned upozorním reverenda Cartera.“

„Nedělám si srandu!“ Celá zrudla, což ho rozesmálo.

„Abitho, myslíš, že mě Rohatej chytí a odnese do svého brlohu?“ Podle výrazu v její tváři jasně poznal, že přesně to si myslí.

„Přijde ti to vtipný?“ Založila si ruce v bok. „Tak tam prostě skoč, aspoň budu mít já i Rohatej o starost míň. Je mi to úplně fuk.“

Vůbec jí to nebylo fuk, to bylo poznat. Ani trochu jí to nebylo fuk. Potlačil úsměv. „Promiň, Abitho, nechtěl jsem si tě dobírat. Budu opatrný. Slibuju.“ Zdálo se, že se trochu uklidnila. Ale očima stále těkala k jeskyni, až Edward přemýšlel, co vlastně viděla nebo si myslela, že viděla. Ať už to bylo cokoli, chtěla, aby vchod zatarasil. Aby tam nespadla další zvířata, tvrdila mu, ale teď si byl docela jistý, že nechtěla, aby se to, co se tam podle ní skrývalo, dostalo ven.

Nad hlavami se jim ozvalo hlasité zaskřehotání. Abitha ztuhla. Oba vzhledli.

„Labutě,“ řekl. „Vracej se domů.“

Abitha si odhrnula čepec, aby ptáky mohla lépe pozorovat, a několik dlouhých pramenů vlasů jí vyklouzlo ven a ve slunci pronikajícím

skrz stromy zazářily sytě kaštanovým leskem. *To je krása*, pomyslel si Edward. Wallace si z jejího vzhledu utahoval, vtipkoval o pihách a jak je hubená. A možná jí chyběla roztomilá tvářička s dolíčky, jako měla Rebecca Chiltonová, nebo nebyla tak krásná jako Mary Dibbleová, ale Edwardovi připadalo, že z Abitiných výrazných zelených očí vyzařuje víc života, než se skrývalo v obou dívkách dohromady.

„Jaro je téměř tady,“ odušil. „Brzy budeme moct začít sázet.“

Věnovala mu téměř nemravný úsměv a on pochopil, co všechno tím naznačovala. „A dá-li Bůh, brzy *s ním* skončíme,“ vyprskla. „Wallace ať si najde někoho jiného, koho může sekýrovat. Až ten den nastane, bude to vážně úžasný. No ne?“

„Ano, to bude.“

Přistoupila k němu a natáhla se po jeho ruce. Vzal její dlaně do svých, stiskl je, ale když ji chtěl pustit, držela ho dál, přitáhla si ho blíž a objala ho kolem pasu, břichem se k němu přitiskla. Edward ztuhl, protože se mu vrátily vzpomínky na jejich vášnivou noc. Zčervenál a odtáhl se, najednou se jí nedokázal podívat do očí.

„Edwarde, co se děje?“

„Víš, že takhle bychom se chovat neměli. Činí nás to slabými. Včera v noci jsem překročil hranice. Stydím se.“

Vymanila se mu a zatvářila se, jako by ji uhodil.

Vidíš, pomyslel si, takový hanebný chtíč vede jen k bolesti. Zničím tu kresbu, všechny je zničím. Pane, odpusť mi, byl jsem tak slabý.

Pošla od něj směrem k jeskyni. Podle toho, jak svěsila ramena, poznal, že je rozrušená. Vytáhla něco z kapsy zástěry a pověsila to nad vstup do podzemí. Edward přistoupil blíž a spatřil, že je to křížek z větviček a peří, svázaných červenou přízí.

„Co to je?“

„Jenom ochranné kouzlo. Moje matka to používala, aby odehnala zlé duchy.“

Rychle se rozhlédl kolem. „Abitho, to nesmíš. Co když to někdo uvidí?“

„Nikdo kromě nás tu není.“

„Už žádná tahle tvoje kouzla. Slyšíš mě? *Musí* to skončit.“ Uvědomil si, že to vyznělo ostřeji, než zamýšlel.

„Jsou to jen jeřabinové větvičky a provázek, Edwarde. Jak...“

„Větvičky a provázek, které tě přivážou k pranýři!“

„Edwarde, dobře víš, že amulety vyrábí i ostatní ženy; berou se jen jako požehnání, nic víc.“ A to byla pravda, stejně jako se běžně používaly domácí léky, lektvary a magické artefakty, samozřejmě tajně, pokud se k nim lidé vůbec dostali.

„Tohle...“ ukázal na větvičky, „není jenom požehnání. Teď mi slib, že s těmi svými čáry a kouzly přestaneš.“

„A kde se asi tak vzaly ty dnešní sušenky, Edwarde? Tvůj bratr nám pěkně naložil, a jenom díky tomu, že ty svoje čáry a kouzla předávám dál, máme doma mouku a sůl.“

„Já... já vím,“ vykoktal. „No, budeme si muset vystačit jinak. Ode dneška je s tím zkrátka konec. Je to prostě příliš nebezpečné.“

„Dávám si pozor.“

„Před Bohem neutajíme žádný náš skutek. Uvidí nás a podle toho nás také potrestá!“

„Proč tak vyvádíš, Edwarde? Kvůli veřejší noci? Musíš přestat věřit, že tě Bůh potrestá za trochu toho potěšení, za to, že se snažíš najít nějakou radost v tomhle nelítostném, chladném světě.“

„Aspoň jednou mě zkrátka poslechni. Už žádná kouzla, Abitho. Přísahej.“

„Seš jako můj otec. To se vážně mám vzdát každé radosti? Už mám plný zuby tohohle nekonečného *bažení* po utrpení. Utrpení k Bohu nikoho nepřiblíží.“ Popadla kříž. „Já jsem jenom chtěla chránit *tebe*, před tím zlem, co se skреjvá tam dole. Ale pokud bys radši, aby to za tebou vylezlo, tak prosím!“ Ještě jednou zaletěla pohledem k temnému otvoru a pak se otočila a šla pryč.

Edward ji sledoval, jak odchází a mizí mezi stromy.

Proč všechno, co řeknu, vyzní tak špatně? pomyslel si. Abitho, jediné, co se ti snažím říct, je, že bych nesnesl, kdyby se ti něco stalo, nic víc. Nemohu být sám... Už ne.

Dlouze si povzdechl a začal pohledem poměřovat nejbližší stromy, které by mohl k zatarasení vchodu použít. Neušlo mu, jak je tady okolo úrodná půda, a napadlo ho, že kdyby se to tady vyčistilo, bylo by to skvělé místo na hospodaření.

Z jeskyně se ozvalo tiché zasténání.

Edward se otočil a zvedl sekeru. Čekal – ale nic se neobjevilo, žádný medvěd, žádný ďábel. Ruku se sekerou zase spustil. *Kdoví co jsi slyšel.* Ale bylo to víc, než že ten zvláštní zvuk jenom slyšel, byl si jistý, že ho cítil, jako by se ho něco dotklo. *Vyděsila tě, nic víc. Z těch jejích řečí o ďáblech máš sám ďábla v hlavě.*

Ohlédl se zpátky k domku, s nadějí, že spatří Abithu, ale byl sám. Uvědomil si, že slunce se schovalo za těžké mraky, a najednou se zdálo, jako by se les uzavíral a stromy samotné se k němu přibližovaly.

Ozval se další zvuk, tentokrát připomínal spíš pláč, možná mečení.

Samson? Pochopitelně. Málem se zasmál. *Ten kozel. Co jiného by to mohlo být?*

Přistoupil ke vchodu do podzemí a pokusil se nahlédnout dovnitř. Zase ten zvuk, slabý, vycházel odkudsi z velké hloubky. Sundal si klobouk a vklouzl do jeskyně, opatrně šmátral sekerou po zemi, aby se vyhnul případným dírákům. Jak jeho oči pomalu přivykaly tmě, zíral do šera, ale našel jen nafoukané listí a pár větví. Ve vzduchu byl cítit jakýsi pach, nejen vlhkého listí. Ten pach znal – zabil už dost hospodářských zvířat –, byla to krev.

Další mečení. Jako by přicházelo ze vzdálených stínů.

„Samsone!“ zavolal a postoupil hlouběji do šera. Přikrčil se, aby nenarazil hlavou do nízkého stropu, a mžoural do tmy. *To nemá cenu,* pomyslel si. *Potřebuju lucernu.* Couval zpátky, když vtom zaslechl další zvuk, zakňourání. *Dítě?* Zavrtěl hlavou. *Ne, to je jen ozvěna.* Pokračoval směrem ke vchodu.

Ten podivný vzlyk se však ozval znovu. Na pažích Edwardovi vyskočila husí kůže, jak se mu ten nepřirozený zvuk vkrádal do hlavy. *Měl bych odejít,* pomyslel si. Vzlyky se změnily v mumlání. Někdo na něj mluvil. Zprvu nesrozumitelně, ale pak začal rozpoznávat slova.

„Pomoz mi... prosím.“

Edward ztuhl. Jako by mluvilo dítě, ale znělo to jaksi prázdně, až si nebyl jistý, jestli to skutečně slyšel, nebo se mu to jen zdálo. „Haló,“ zavolal Edward. „Kdo je tam?“

„Pomoz mi.“

„Počkej chvíli, přinesu lano a lucernu.“

„*Bojím se.*“

„Vydrž, hned jsem zpátky.“

„*Nemůžu, nezvládnou to. Padám!*“

Edward zaváhal – ten hlas byl tak zvláštní, téměř nelidský. Ale co jiného by to mohlo být?

„*Pomoz mi!*“

Nic jiného ho nenapadlo. Byl si jistý.

„*Pomoz mi!*“

Daleko v hluboké temnotě spatřil drobnou dětskou tvář, možná chlapce, skoro až zářila. Nějaká světelná iluze způsobila, že to vypadalo, jako by se ve tmě vznášela jen hlava bez těla.

„*Pomoz mi! Prosím!*“

Edward hlasitě polkl a začal se plazit k dítěti tak rychle, jak se odvá-
žil, klouzal po kolenou a sekerou máchal do tmy před sebou. Ocítl se
v menší díře. Chňapl po dítěti, ale jen těsně na ně nedosáhl. A tehdy
Edward poznal, že to vůbec není dítě, ale... *Ale co to... Ryba? S tváří
dítěte?*

Vykřikl a prudce ruku stáhl zpět.

Dítě se zachichotalo a v úsměvu odhalilo řady drobných ostrých
zubů. Celá ta věc byla průsvitná, jako by to byl jen zhmotněný kouř.
Dokonce tomu byly vidět kosti!

„Ach, Bože! Pro Krista!“

Cosí se dotklo Edwarda na šíji. Trhl sebou a otočil se. Opět tvář,
přímo tam, před ním. Další dítě, místo očí jen dvě zapadlé černé bulvy.
Otevřelo ústa a zakřičelo. I Edward vykřikl. Všichni křičeli.

Edward vyskočil a narazil hlavou do stropu tak prudce, až měl
mžitky před očima. A potom padal – klouzal a klesal, propadal se do
temnoty. Narážel do kamenů, tělem mu projela palčivá bolest, pak
znovu a znovu, jak se odrážel od stěn šachty, trvalo snad celou věčnost,
než konečně dopadl.

Otevřel oči. Tvář ho bolela, v hlavě mu dunělo, ale od krku dolů
nic necítil. Věděl, že je to požechnání, bylo mu jasné, že jeho tělo je
po pádu celé zkroucené a zmrzačené. Z úst se mu vydralo zasténání.

Temnotou a hustým vzduchem pronikalo slabé světlo, v němž ro-
zeznal kameny, balvany a *kosti*. Na zemi nebylo nic než kosti.

Kde to jsem? Věděl, kde je. Jsem v pekle.

Tehdy ho spatřil – ďábla, samotného Lucifera. Netvor seděl na zadních nohách a zíral na něj, oči jako dvě doutnající škvíry stříbrného světla. Ty rozžhavené oči mu pronikly do duše, viděly všechn jeho stud, všechny jeho hříchy, všechny chvíle, kdy lhal otci, chvíle, kdy bral Boží jméno nadarmo, knihy, ty proklaté knihy, které koupil v Hartfordu, a především jeho chlípné kresby, ty, na nichž byla Abitha. „Bože, prosím, odpusť mi,“ zašeptal, ale byl přesvědčen, že Bůh mu neodpustí, že ho Bůh opustil.

Prízračné bestie s dětskými tvářemi se smály a kroužily kolem něj, ale Edward si toho sotva všiml, vyděšené oči třeštil jen na ďábla.

Ďábel se přimknul k Edwardovi.

Edward se snažil vstát, snažil se odplazit pryč, ale nemohl udělat nic než se třást a mrkáním zahánět slzy, které se mu draly do očí.

Netvor mu přitiskl čumák k obličejí. Edward ucítil jeho teplý dech, když ho očichával, vlhce mu olizoval tvář a hrdlo. A vzápětí ho zachvátila pronikavá bolest, když se mu netvor zakousl do krku.

Edward zíral vzhůru, do úzkého pruhu světla daleko, daleko nad sebou, a poslouchal, jak ďábel chlemtá jeho krev. Svět se rozostřil. *Jsem zatracen*, pomyslel si, a pomalu, velice pomalu upadal do bezvědomí. „Edwarde!“ ozval se shora ženský hlas. „Edwarde!“ křičela.

Edward to neslyšel. Edward už byl dávno pryč. Ale netvor ji slyšel. *Další, otče. Rychle, teď máme šanci.*

Netvor zavrtěl svou chlupatou hlavou. S plným břichem chtěl jen zavřít oči a užívat si teplo, které mu proudilo v žilách. „Dnes večer,“ zamumlal, sotva dokázal zformovat slova. Zvedl přední kopyto a sledoval, jak z něj vyrostla ruka, z ní protáhlé hubené prsty a na nich vyrašily dlouhé ostré drápy. „Dnes večer ji zabiju.“ Krev se mu rozlévala tělem, ztěžkl, jako by pomalu upadal do hlubokého spánku.

Takže dnes večer, mumlaly děti.

Pokud chcete vědět,
zda se Abitha dožije příštího rána,
pořídte si sběratelské vydání
uhrančivého folk horroru Rohatej
na www.mysterypress.cz/rohatej.

MYSTERY PRESS